

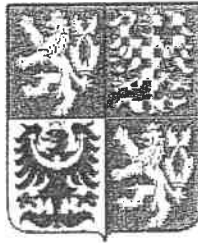
Vypraveno

dne 23. 12. 2017

PŘÍLOHA

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1098r

Milan Chovanec
ministr vnitra

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 20. 3. 2017
podpis:

Č. j. MV-160833-3/SO-2016

Praha 23-03-2017

Počet listů: 10

Účastník řízení č. 1:

st. přísl. Ruská federace
bytem

Účastnice řízení č. 3:

st. přísl. Ruská federace
bytem

Účastnice řízení č. 2:

st. přísl. Ruská federace
bytem: K
1.

Účastník řízení č. 4:

st. přísl. Ruská federace
bytem:

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podal přísl. Ruská federace, bytem

(dále jen „účastník řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 11. 2016, č. j. VS-9479/835.3/2-2014, kterým správní orgán I. stupně dle § 11 a násl. a § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), rozhodl o nevyhovění žádosti o udělení státního občanství České republiky, do které byly zahrnuty nezletilé děti:

nar. 10, nar. (dále jen „nezl. účastník řízení“, „nezl. účastnice řízení“ nebo „nezl. účastníci řízení“), všichni st. přísl. Ruská federace, všichni bytem

takto:

podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 11. 2016, č. j. VS-9479/835.3/2-2014,

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Účastník řízení podal dne 24. 9. 2014 u Úřadu městské části Praha 14 žádost o udělení státního občanství České republiky dle § 17 a § 18 zákona o státním občanství České republiky, do které zahrnul nezl. účastníky řízení (dále jen „žádost“). Správnímu orgánu I. stupně byla žádost doručena dne 21. 10. 2014.

Účastník řízení má státní příslušnost Ruské federace a na území České republiky má udělen azyl od 13. 12. 2004. Nezl. účastníci řízení byli zahrnuti do žádosti se souhlasem matky. Nezl. účastníci řízení mají na území České republiky udělen azyl (nezl. účastnice řízení od 2. 12. 2010, nezl. účastnice řízení od 29. 3. 2013 a nezl. účastník řízení od 5. 5. 2014).

Správní orgán I. stupně vyhodnotil předložené doklady jako nedostatečné a usnesením ze dne 4. 12. 2015 správní řízení o žádosti na dobu 60 dnů od jeho doručení přerušil a vyzval účastníka řízení k předložení dalších dokladů, jež jsou nezbytné pro zjištění stavu věci dle § 3 správního řádu. Dne 8. 2. 2016 obdržel správní orgán I. stupně požadované doklady.

Správní orgán I. stupně rozhodl dne 2. 11. 2016, č. j. VS-9479/835.3/2-2014 dle § 11 a násl. a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky o žádosti, které nevyhověl, neboť účastník řízení na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále jen „bezpečnostní sbor“) v intencích § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky **ohrožuje bezpečnost státu**. Správní orgán I. stupně na základě předložených dokladů provedl hodnocení splnění ostatních zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky a konstatoval následující: nezletilí účastníci řízení nespĺňují podmínku dle 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, neboť v době podání žádosti neměli povolen azyl v délce trvání více než 5 let. Účastník řízení požádal o prominutí splnění této podmínky s ohledem na skutečnost, že se nezl. účastníci řízení narodili na území České republiky. Podmínku zakotvenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. že se na území České republiky fakticky zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby pobytu, z nezl. účastníků řízení splňuje pouze nezl. účastnice řízení, která se na území České republiky fakticky zdržuje v rozsahu minimálně 30 měsíců, tj. v rozsahu jedné poloviny doby pobytu, jak je stanoveno v § 14 odst. 1 písm. a) až c) zákona o státním občanství České republiky. Do této doby se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území České republiky, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, nebo ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců, přičemž závažným důvodem je zejména těhotenství a narození dítěte, vážné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní cesta. Účastník řízení dále neprokazoval splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky, tedy vykonání zkoušky z českého

jazyka a zkoušky ze základní znalosti ústavního systému České republiky, s ohledem na tělesné postižení (postižen ztrátou zraku).

Správní orgán I. stupně posuzoval také integraci účastníka řízení a nezl. účastníků řízení do společnosti v České republice, a to zejména z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, jak stanoví § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky. V této souvislosti konstatoval, že účastník řízení nemá vytvořeny hlubší sociální vazby na státní občany České republiky a v případě nezl. účastníků řízení vzhledem k jejich nízkému věku a absenci zapojení do školních a předškolních zařízení tuto integraci nelze ani předpokládat. Účastník řízení a nezl. účastníci řízení tedy neprokázaly rodinnou vazbu na státní občany České republiky a s ohledem na nízký věk nezl. účastníků řízení nelze u nich hovořit ani o integraci pracovní, kterou však správní orgán I. stupně akceptoval u účastníka řízení s ohledem na jeho zdravotní stav. Účastník řízení pobírá invalidní důchod III. stupně. K tomu správní orgán I. stupně konstatoval, že i když jsou účastník řízení a nezl. účastníci řízení dlouhodobě zcela odkázáni na příjmy, které jim plynou ve formě dávek státní sociální podpory a dávek podpory v hmotné nouzi, přesto podmínku dle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky splňují, a to s ohledem na výrazné zdravotní postižení účastníka řízení.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod č. j. VS-9479/835.3/2-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo účastníku řízení doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 9. 11. 2016. Dne 21. 11. 2016 u provozovatele poštovních služeb byl podán rozklad, který směřuje vůči napadenému rozhodnutí.

Účastník řízení v rozkladu namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že stanoviska bezpečnostních sborů nejsou součástí spisu, neboť obsahují utajované informace a správní orgán I. stupně při rozhodování o žádosti pouze na ně odkazuje, tj. pouze uvádí, že k nevyhovění žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. S informací v důsledku jejího utajení se účastník řízení nemůže seznámit a napadené rozhodnutí tak není řádně odůvodněno, tudíž je podle účastníka řízení nepřezkoumatelné. Podle účastníka řízení je v těchto případech nutné v rámci řízení o žádosti hledat rovnováhu mezi zájmem na zajištění transparentnosti rozhodování a spravedlivého procesu pro účastníka řízení, a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. V napadeném rozhodnutí tak musí být výslovně uvedeno, že byly v dotčených stanoviscích obsaženy utajované informace, ne pouze sdělení, že k nevyhovění žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V napadeném rozhodnutí správní orgán I. stupně výslovně tuto skutečnost neuvedl. Podle účastníka řízení není správní orgán zbaven povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit, přičemž míra odůvodnění by měla být dána výsledkem posouzení konfliktu mezi zájmem na ochranu utajovaných informací na straně jedné a zájmem na transparentnost rozhodování na straně druhé. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, č. j. 5 A 83/2011-39.

Účastník řízení se domnívá, že měl být zohledněn i jeho zdravotní stav, který mu prakticky brání v možnosti dopouštět se činností, jakými jsou ohrožování bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví nebo majetkových hodnot.

Účastník řízení se vyjádřil také k integraci do společnosti v České republice. Mínil, že v jeho případě s ohledem na zdravotní handicap se do majoritní společnosti integroval. Na území České republiky žije od roku 2004, snažil se proniknout do české kultury, například poslechem rozhlasových her, komunikací se sousedy. K integraci nezl. účastníků řízení

uvádí, že nejstarší dcera začala navštěvovat základní školu, mluví česky, má hodně přátel mezi spolužáky, státními občany České republiky. U mladších nezl. účastníků řízení připouští, že vzhledem k jejich věku 2 a 3 let míra integrace není taková, avšak mají kontakt mimo rodinu na státní občany České republiky. Považuje za nesprávný postup správního orgánu I. stupně vůči nezl. účastníkům řízení, kterým neprominul splnění podmínek zakotvených v § 14 odst. 1 a 2 zákona o státním občanství České republiky.

Účastník řízení namítá, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu. Bylo tak porušen § 2 a § 3 správního řádu, dále také § 50 odst. 2 správního řádu, když v dostatečné míře správní orgán I. stupně nesplnil povinnost opatřovat si podklady pro vydání rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, a napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, což jej činí nepřezkoumatelným.

K námitkám účastníka řízení vzneseným v rámci podaného rozkladu ministr vnitra sděluje následující.

V souladu se zákonem o státním občanství České republiky lze udělit státní občanství České republiky pouze tomu účastníku řízení, který kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tj. integrace účastníka řízení do společnosti v České republice, splňuje ostatní podmínky pro udělení státního občanství České republiky dle § 14 tohoto zákona, a zároveň nenaplníuje státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti v daném případě byla skutečnost, že stanoviska bezpečnostních sborů obsahují informaci, podle níž účastník řízení ohrožuje bezpečnost České republiky. Jedná se o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se stanoviska bezpečnostních sborů nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení o žádosti vyjde najevo, že osoba žádající o státní občanství České republiky ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, se v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě účastníka řízení byl takovýto závěr učiněn.

Z rozkladu je zřejmé, že účastník řízení odmítá odůvodnění závěru, že představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, který vyplynul ze stanovisek bezpečnostních sborů. V rozkladu vyjádřil přesvědčení, že neexistuje žádný důvod k zamítnutí žádosti. Podle názoru ministra vnitra je však z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že nebyla zpochybněna celková integrace účastníka do společnosti v České republice a bylo prokázáno splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství České republiky zakotvených v § 14 zákona o státním občanství České republiky.

S ohledem na skutečnosti uváděné účastníkem řízení v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Stanoviska bezpečnostních sborů se vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. zda osoba žádající o státní občanství České republiky může být bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanoviska bezpečnostních sborů jsou pak vydávána v případě, že

příslušný bezpečnostní sbor k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Ve smyslu výše uvedeného jsou vydávána na úrovni ředitele příslušného bezpečnostního sboru, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žádající o její státní občanství je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních sborů nejsou závaznými stanovisky dle § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu je přezkoumává ve vazbě na konkrétní situaci osoby žádající o státní občanství České republiky, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní předpisy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající stanovisek bezpečnostních sborů, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití dotčeného ustanovení, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanoviska bezpečnostních sborů dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Správní orgán I. stupně hodnotil splnění dalších zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. V daném případě byl jednoznačně zjištěn stav věci, kdy kladnému vyřízení žádosti bránila překážka dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, tudíž ministr vnitra ani správní orgán I. stupně neshledal v dotčeném postupu žádnou nesprávnost.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze připustit, aby účastník řízení, který podle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek bezpečnostních sborů, jež obsahují utajované informace. Uvedení takovýchto informací souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby účastník řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací. Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polská republika, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují [čl. 107 Zákoníku správního řízení ze dne

14. 7. 1960 (Kodeks postępowania administracyjnego), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství ze dne 2. 5. 2009 (Ustawa o obywatelstwie polskim)];

- Dánské království, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánské království rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného nelze dle názoru ministra vnitra než konstatovat, že v předmětném řízení správní orgán I. stupně postupoval při znepřístupnění stanovisek bezpečnostního sboru a neuvádění konkrétních důvodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí v intencích § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Je rovněž nutno poznamenat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle § 1 odst. 2 správního řádu se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použije, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí.

Ministr vnitra dále považuje za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že účastníku řízení nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek bezpečnostních sborů vedly, právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Účastník řízení ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na příslušném negativním stanovisku bezpečnostního sboru. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy účastníku řízení v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů státu).

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě se správním orgánem I. stupně, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Podle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky – přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Správní orgán I. stupně odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektoval, a dostal tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními důvody na straně druhé považuje Ústavní soud ... za ústavně konformní“ (bod 61 odůvodnění).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvláště pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže).

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o ochraně lidských práv ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ze dne 12. 1. 1999 ve věci Karassev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): *„Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“* (v angl. znění: *„The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.“*).

V intencích shora uvedené zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci účastníka řízení – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do společnosti České republiky, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u něj trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro účastníka řízení skutečnost, že mu nebude uděleno státní občanství České republiky a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by mu státní občanství České republiky bylo uděleno. Ministr vnitra odmítá tvrzení účastníka řízení, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že stanoviska bezpečnostních sborů k žádosti neobsahovala utajované informace, je tomu naopak, stanoviska obsahují utajované informace, a proto nejsou součástí spisu vedeného k žádosti. Po posouzení všech těchto skutečností ministr vnitra dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u účastníka řízení přetrvává a je takového charakteru, že mu brání, aby mu státní občanství České republiky bylo uděleno. Řádnému posouzení průběhu správního řízení o žádosti, rozhodnutí o neudělení státního občanství České republiky, a dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, tj. orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že účastníku řízení nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly

k nevyhovění jeho žádosti. V tomto kontextu nelze než konstatovat, že vyjádření účastníka řízení v podaném rozkladu nelze v předmětném správním řízení jakkoli zohlednit.

Ministr vnitra se ztotožnil i se závěrem správního orgánu I. stupně, který konstatoval, že žádosti nelze vyhovět také z důvodů nesplnění podmínek zakotvených v § 14 odst. 1 a 2 u nezl. účastníků řízení, a rovněž i z důvodů nedostatečné rodinné, sociální a pracovní integrace, jak u účastníka řízení, tak u nezl. účastníků řízení, neboť účastník řízení nemá vytvořeny hlubší sociální vazby na státní občany České republiky a v případě jeho nezletilých dětí vzhledem k jejich nízkému věku a absenci zapojení do školních a předškolních aktivit tuto integraci nelze prakticky předpokládat, přestože v rozkladu účastník řízení uvádí, že nejstarší nezl. účastnice řízení již začala navštěvovat základní školu, mluví česky, má hodně přátel mezi kamarády, kteří mají státní příslušnost České republiky. I u ní nelze sociální integraci považovat za završenou, když teprve zahájila povinnou školní docházku a pro svůj nízký věk nejen ona, ale ostatní nezl. účastníci řízení jsou plně existenčně a citově závislí na rodičích. Ministr vnitra konstatuje, že účastník řízení a nezl. účastníci řízení neprokázali také rodinnou vazbu na státní občany České republiky a s ohledem na nízký věk nezl. účastníků řízení nelze u nich hovořit o integraci pracovní, kterou však správní orgán I. stupně spatřuje u účastníka řízení, a to i s ohledem na jeho zdravotní stav. Argumentaci účastníka řízení, že pronikl do české kultury poslechem rozhlasových her či komunikací se sousedy považuje ministr vnitra jako vágní, přestože je si vědom omezených možností, které účastník řízení v důsledku svého zdravotního handicapu má. Nesplnění podmínek zakotvených v § 14 odst. 1 a 2 nezl. účastníky řízení ministr vnitra s ohledem na jejich nedostatečnou integraci do společnosti v České republice ministr vnitra neprominul.

K rozsudku Městského soudu v Praze, na který účastník řízení v rozkladu odkazuje, je třeba uvést, že otázka proporcionality mezi právem účastníka řízení na informace a právem státu poskytovat jen minimální penzum informací koresponduje shora citovanému nálezu Ústavního soudu, který v něm mimo jiné uvedl, že oproti zájmu jednotlivce být zpraven o tom, které důvody vedly k přijetí rozhodnutí orgánu veřejné moci, stojí bezpečnostní zájem státu, vyjádřený v čl. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění ústavního zákona č. 300/2000 Sb., podle něhož zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu. Bezpečnostní zájem státu je rovněž chráněnou hodnotou dle čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 31/03).

S ohledem na výše uvedené ministr vnitra nespátřuje relevanci s tvrzením účastníka řízení, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, a že přijaté řešení odpovídá okolnostem jeho případu když, jak je uvedeno shora, proběhlo řádné správní řízení o žádosti před správním orgánem I. stupně, které bylo přerušeno a účastník řízení byl vyzván, aby předložil listiny, které výslovně v usnesení o přerušení řízení byly specifikovány, a současně byl účastník řízení poučen, že požadované listiny jsou nezbytné k zjištění skutkového stavu věci, tj. pro účely zhodnocení splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, přičemž důvody nevyhovění žádosti byly v napadeném rozhodnutí uvedeny jak je shora podrobně popsáno, a také, když si správní orgán I. stupně v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vyžádal stanoviska bezpečnostních sborů. Na základě těchto stanovisek pak vyšlo najevo, že účastník řízení ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Správnímu orgánu I. stupně

tak nezbylo, než žádost zamítnout. U nezl. účastníků řízení byla zohledněna zásada jednotného státního občanství v rodině. Ministr vnitra v této souvislosti plně reflektuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29, když obdobně jako Nejvyšší správní soud v rozsudku pro daný případ, mimo jiné konstatuje, že shora uvedené řešení je sice pro nezl. účastníky řízení nepříznivé a nechtěné (neudělení státního občanství České republiky), ale nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. zneužití správního uvážení správním orgánem I. stupně. Ministr vnitra se domnívá, že v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu napadeným rozhodnutím nedošlo k porušení zásady přiměřenosti a legitimního očekávání, ani k případné diskriminaci či libovůli správního orgánu I. stupně, a zásady předvídatelnosti. V intencích dotčeného judikátu ministr vnitra konstatuje, že žádosti s ohledem na výše uvedené nemohlo být vyhověno ani v případě nezl. účastníků řízení, jelikož jim v tom bránila zásada jednotného státního občanství rodičů a dětí. V kontextu shora uvedeném ministr vnitra námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spatřuje jako nedůvodnou.

Dle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu „Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout.“

Vzhledem k tomu, že u účastníka řízení nepominula překážka dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky a nezl. účastníkům řízení nebylo prominuto splnění podmínek zakotvených v § 14 odst. 1 a 2 zákona o státním občanství České republiky a byla konstatována nedostatečná míra integrace do společnosti v České republice, a to jak u účastníka řízení, tak nezl. účastníků řízení, lze aprobovat právní názor správního orgánu I. stupně vyjádřený v napadeném rozhodnutí a přistoupit dle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu k zamítnutí rozkladu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se dle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Milan Chovanec

Rozdělovník:

- 1.
2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy